

РЕШЕНИЕ

№ 31345

гр. София, 07.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 06.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8933** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8, изр. 4, във връзка с чл. 46а, ал. 1 и 2 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. А. (Н. А.), гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу Заповед № 5364з-4828/08.07.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) – С., с 6 (шест) месеца, считано от 11.07.2026 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 11.01.2027 г.

В жалбата и в с.з. се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като в нея не са посочени конкретни действия, предприети от административния орган за изпълнение на наложената принудителна административна мярка, а единствено се сочи отказ от съдействие на чужденеца. Поддържа се, че съгласно чл. 15, § 5 и § 6 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година (Директива 2008/115/ЕО) и практиката на Съда на Европейския съюз (решение по дело С-146/14 PPU, М.) продължаването на задържането свръх обичайния срок е допустимо по изключение и предполага компетентният орган предварително да докаже, че въпреки положените разумни и активни усилия операцията по извеждането се забавя поради липса на съдействие от гражданина на трета страна. Твърди се, че съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по делата Д. срещу Б., А. и други срещу Б., С. с. Rйpublique tchique и Р. срещу Б. липсата на съдействие от задържаното лице не освобождава властите от задължението да провеждат процедурата по извеждане с достатъчно

усърдие, и че при неполагане на такова усърдие властите не могат да се позовават на липсата на съдействие, за да оправдаят продължаването на задържането. На последно място се твърди, че органът не е обсъдил приложимостта на по-леките мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ и не е извършил преценка за пропорционалност съобразно съображение 16 от преамбюла на Директива 2008/115/ЕО. Направено е искане за отмяна на заповедта и за незабавно прекратяване на настаняването, с искане за допускане на предварително изпълнение на решението.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ.

Административен съд София-град, Първо отделение, 84 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-30/11.01.2026 г. на главния оперативен дежурен началник на 03-сектор при ООДЦ-СДВР, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С., с допуснато предварително изпълнение по чл. 60, ал. 1 АПК. Мярката е издадена въз основа на установеното, че спрямо жалбоподателя е налице влязло в сила решение № 1310 на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС) от 03.02.2025 г. за отказ от предоставяне на международна закрила.

Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-31/11.01.2026 г. на същия орган, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ, жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ – С. за срок до отпадане на пречките по изпълнение на наложената мярка, но не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване – 11.01.2026 г., поради установена опасност от укриване по смисъла на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ.

По случая е изготвена докладна записка от 07.07.2026 г., от съдържанието на която се установява, че на посочената дата с жалбоподателя е проведена беседа от служители на дирекция „Миграция“ с цел убеждаването му да се завърне доброволно в страната си по произход, в хода на която той е заявил категоричен отказ да се завърне в С.. На жалбоподателя са разяснени правата му по чл. 26 и чл. 34 АПК, като той е подписал декларация за информираност, без да направи възражения или да представи нови обстоятелства. В докладната записка е констатирано, че чужденецът отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност, поради което не му е могъл да бъде издаден документ за пътуване. Констатирана е опасност от укриване.

Въз основа на изложеното е прието, че съществува разумна възможност наложената мярка да бъде изпълнена, и е предложено продължаване на срока на настаняване с 6 месеца, при което е издадена оспорената Заповед № 5364з-4828/08.07.2026 г.

В административната преписка не се съдържат данни за предприети от компетентните органи действия по снабдяване с документ за пътуване на жалбоподателя – липсва каквато и да е кореспонденция с дипломатическо или консулско представителство на С., липсва искане за издаване на документ за самоличност или пътуване, отправено до сирийските власти, и липсва позоваване на вече налични в административните регистри идентификационни данни за жалбоподателя, събрани в рамките на приключилото производство по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) по молбата му за международна закрила, приключило с решение № 1310 на ДАБ-МС от 03.02.2025 г. Единственото документирано действие е провеждането на беседа с цел убеждаване на жалбоподателя да се завърне доброволно.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от легитимирано лице, адресат на неблагоприятен за него административен акт, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради

което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Заповедта е издадена от длъжностно лице, изпълняващо правомощията на директор на дирекция „Миграция“ – МВР по силата на заповед за заместване за периода от 26.06.2026 г. до 10.07.2026 г. включително, издадена на основание чл. 46, ал. 2 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи, поради което е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция „Миграция“ може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Разпоредбата транспонира чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО и следва да се тълкува съответно на нея и на практиката на Съда на Европейския съюз по нейното приложение.

Съгласно постоянната практика на Съда на Европейския съюз, преди да констатира липса на съдействие от гражданина на трета страна като основание за продължаване на задържането, компетентният национален орган следва да е в състояние да докаже, че въпреки положените и все още активно полагани от него разумни усилия операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото именно поради тази липса на съдействие или поради забавяне при получаването на необходимите документи от трети държави (решение по дело C-146/14 PPU, М., § 82–83). Изискването за активно полагани усилия не се презъмира, а подлежи на доказване от административния орган, тъй като именно той разполага с фактическа и правна възможност да документира предприетите стъпки по организиране на извеждането. В същия смисъл е и цитираната в жалбата практика на ЕСПЧ (Д. срещу Б., А. и други срещу Б., Р. срещу Б., S. с. Rйpublique tchique), съгласно която липсата на съдействие от страна на задържаното лице не освобождава властите от задължението да провеждат процедурите по извеждане с достатъчно усърдие, и ако не го направят, не могат да се позовават на този критерий, за да оправдаят продължаването на задържането.

В настоящия случай съдът намира, че административният орган не е изпълнил задължението си да докаже наличието на активно полагани разумни усилия за извеждане на жалбоподателя. Административната преписка не съдържа нито едно доказателство за предприето от компетентните органи конкретно действие по снабдяване с документ за пътуване – липсва отправено запитване или искане до дипломатическо или консулско представителство на Република С., липсват данни за използване на вече налична в административните регистри информация за самоличността на жалбоподателя, събрана в рамките на приключилото производство по ЗУБ, приключило с влязло в сила решение № 1310 на ДАБ-МС от 03.02.2025 г. за отказ от международна закрила, и не е обсъдена възможността тази информация да послужи като основа за отправяне на искане за документ за пътуване, независимо от отказа на жалбоподателя да съдейства лично. Единственото документирано действие на административния орган е провеждането на беседа с жалбоподателя с цел убеждаването му да се завърне доброволно – действие, насочено единствено към получаване на съдействие от самото лице, а не към самостоятелно организиране на извеждането му по служебен път.

Само по себе си позоваването на отказа на чужденеца да съдейства не освобождава административния орган от задължението да докаже, че въпреки този отказ е положил дължимите разумни усилия по друг, независим от съдействието на лицето начин – в частност чрез инициране на контакт с компетентните органи на страната на произход въз основа на наличните идентификационни данни. Напротив по преписката се съдържат в достатъчна степен индивидуализиращи данни на чужденеца, позволяващи резултатна кореспонденция с третата

държава. Няма приобщени данни, че лицето използва фалшива самоличност, че лице с такава самоличност не съществува и пр. данни или индиции, които да доведат до продължаване на настанителната мярка.

При това положение съдът намира, че не е доказано осъществяването на предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, тълкуван съответно на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО, поради което оспорената заповед е постановена в нарушение на материалния закон. С оглед на този извод съдът не намира за необходимо да обсъжда останалите доводи на жалбоподателя, свързани с преценката за пропорционалност и с приложимостта на по-леките мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, доколкото същите не биха могли да доведат до различен изход на спора.

Следва да се посочи, че възможността лицето да се укрие, какъвто е другият основен довод на ответника, не съставлява обстоятелство по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, което да е елемент от фактическия състав по продължаване на мярката.

Съгласно чл. 46а, ал. 5 ЗЧРБ след влизане в сила на съдебното решение, с което се отменя заповед за принудително настаняване по чл. 44, ал. 8, чужденецът се освобождава незабавно от специалния дом. Доколкото законът обвързва освобождаването изрично с влизането в сила на решението, отправеното от жалбоподателя искане за допускане на предварително изпълнение на настоящото решение е лишено от предмет и не следва да се обсъжда отделно.

Субсидиарното приложение на чл. 242 от ГПК в административния процес е принципно изключено, когато в Административнопроцесуалния кодекс или в специалния закон съществува изрична уредба относно временната защита срещу изпълнението на административни актове или съдебни решения. В административното съдопроизводство временната защита срещу изпълнението на административни актове е уредена в чл. 166 и чл. 167 от АПК.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 84 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № 5364з-4828/08.07.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.